

„Afrikáig mentem, h megtaláljam önmo

Már fiatal lányként csodálta a harmadik világot, szobája falán zenekari poszterek helyett egy segélyszervezet felhívása lógott, a világ különböző tájain élő szegény gyerekek portréival. Ám ahhoz, hogy eljusson hozzájuk, és segítsen nekik, Békefi Annának előbb meg kellett járnia a saját poklait.

Anna kérésére édesapja már 25 évvel ezelőtt is olyan boltban választott vásárfiát a lányának Németországban, amivel a harmadik világot támogathatta. A kézzel faragott használati és dísz tárgyak, a rajtuk látható motívumok elvarázsolták a kislányt. Nem csoda, hogy később az afrikai népviselet részeként szolgáló gyöngy ékszereket fűzött, az egyetemen pedig szuahéliül tanult.

– Idegenvezetőként már egyetemistaként eljutottam Afrikába, de csak az északi részébe, Tunéziába. Ám én Fekete-Afrikába vágytam! Aztán 2011-ben fordulat állt be az életemben: vége lett egy hosszú kapcsolatnak, ezzel együtt elveszítettem a céget és az otthonomat, egyszóval minden téren kicsúszott a talaj a lábam alól. Kétségbeesetten kerestem a helyemet a világban. Egy nap kezembe akadt egy cikk az oroszlánsuttogóról, Kevin Richardsonról, aki világhírű állatmentőként egy dél-afrikai oroszlánrezervátumban él. Elkezdtem kutatni utána, néhány nappal később bejelentkeztem egy oltóközpontba, aztán pedig magához Richardsonhoz önkéntesnek. Azt éreztem, oroszlánná kell válnom, hogy megszülessen bennem az az erő, ami az újrakezdéshez kell.

Anna árvaházban is dolgozott

Névjegy

Békefi Anna cégvezető

- » Germanisztika–kulturális antropológia szakon végzett az ELTE-n.
- » Hobbija az utazás, az olvasás, az argentin tangó. Szereti a különleges textileket is, ha teheti, ezekből varrat magának ruhát.
- » Idén saját utazási irodát indított.

„MEGNYÚZTAM A LÓLÁBAKAT”

Ahogy Anna beleszólt a fehér oroszlánok, hiénák, fekete leopárdok mágikus világába, kezdte elfelejteni az itthoni bajokat. Etette az állatokat, kipucolta a helyüket, ha kellett, a kerítést javította.

– Ott minden más volt, mint amit megszoktam. Éjjel az oroszlánok karcos üvölté-

sétől volt hangos a táj, hajnalban pedig soha nem hallott hangokra ébredtem, amikről azt sem tudtam, hogy madarak vagy épp majmok adják-e ki őket. A folyamatos hőség megviselt, délben muszáj volt szünetet tartanom, bármit csináltam is. A visszatartó, gusztustalan munkákat is elvállaltam, mert próbára akartam tenni magam, kitolni a saját határait, megéledni az újrakezdéshez. A környékbeli gazdák sokszor hoztak lólábat, azt meg kellett nyúzni, feldarabolni az oroszlánkölyköknek. Szenvedtem, hiszen imádom a patásokat, lovagoltam is, de megértettem a természet körforgásának szigorú szabályait – meséli Anna. – Kint tisztult le bennem, hogy mit várok az élettől. Amikor

ogy gam”

Az oroszlán-
suttogóval,
Kevin
Richardsonnal

Ma már
tudja, hogy
ki is ő, és mit
akar az élettől

Első útja mindent
megváltoztatott

Támogató szülő

Anna, akinek még nem született saját gyereke, az Afrikáért Alapítvány Fogadj Örökbe kampányának támogatója. Jelenleg is segít anyagilag egy etióp kisfiút, aki ennek köszönhetően tanulhat. Tsadkan Hagos Mebrahtunak hívják, és tanár szeretne lenni. Szabadidejében legszívesebben a barátaival focizik, és kedvenc étele a kenyér...

hazajöttem, mindent előlről kezdtem: új munkahely, új otthon, és a szerelem is rám talált. Boldog voltam, egészen az újabb nagy fordulatig...

MEGINT MINDEN ÖSSZEDŐLT

Talán a bűvös hét esztendő, talán csak egy újabb próbatétel okán, de Anna világa ismét szétesett.

– Az évek során elért eredmények, a házasságom, az egész életem: megint minden tönkrement. Egyetlen pillér maradt csak meg, az egyik szeretett munkám, de azt végül már én magam romboltam le... Van az a fokú fájdalom és zsákutcaérzés, amikor egyszer csak ráébredsz: meg kell állítanod a dőlő dominósort! Tudtam, hogy itthon az önsajnálát és a depresszió következne, ezért újra Afrikáig mentem, hogy megtaláljam önmagam, viszont ezúttal csak odafelé vettem jegyet...

Akkoriban Anna már kapcsolatban állt az Afrikáért Alapítvánnyal, ők próbálták rábeszélteni, hogy ne Kongóba menjen, hanem Tanzániába, az egy picivel könnyebb

terep. Anna azonban a legnagyobb próbát akarta kiállni. Mivel Kongóban a francia a hivatalos nyelv, másnap már ott ült a három hónapos, intenzív tanfolyamon.

– Egy helyi családdal éltem, és mindent látni akartam, ezért sok területen: árvaházban, iskolában, orvosi rendelőben egyaránt segítettem. A víz- és áramhiány megdöbbentő volt, előfordul, hogy félórára van víz és áram, aztán egész napra nincs. Kongóban az egészségügyet és az oktatást az állam nem támogatja, mindenért fizetni kell, miközben nincs miből. Ha sok gyerek van egy családban, akkor csak egy tanul, általában valamelyik fiú. A kicsik élete a tehetetlen sodródás.

„ELNÉMULTAM”

– Nem tudtam a kintieknek arról mesélni, hogy náluk mit éreztem elviselhetetlennek vagy méltatlanul nyomorúságosnak. Nem értették volna, hiszen nincs összehasonlíthatási alapjuk. Elnémultam. Amikor hazajöt-

„Azt éreztem, oroszláná kell válnom, hogy megszülessen bennem az erő.”

tem, és itthon faggattak, szintén a csend szorongatott. Megengedtem magamnak a fürdőkádban a vizet, egészségesen táplál-

koztam, biztonságban sétáltam a tiszta, kivilágított utcákon, és egyszerűen felfoghatatlan volt a kontraszt. Eleinte nem találtam a helyem a két világ között húzóódó, mély szakadékban. Aztán

elhatároztam, hogy amit csak lehet, meg fogok tenni Afrikáért és a szegény emberekért. Utazási irodát nyitottam, és fő profilom, a kulturális mellett a humanitárius utaztatás is szívügyem lett: úgy elmenni például Afrikába, hogy ott segítünk is. Minden, amit eddig tanultam, csináltam, most érik össze, most már tudom, hogy ki vagyok, mit akarok.

P. N.